

ÖYKÜNÜN İSMİ: ORADA KAL

Yakup! Seni çağırıyorum çağrılmamışlığınla. Üç kere çağıracağım seni. Bir. Yakup! Evet, Yakup sesleniyorum sana. Dönüp bak arkana. Yazılmış eski kâğıt parçalarını attı gel cebinden. Gel! Üç dört adım olsun aramızda ve ellerimiz acılanarak çıkalım en tepeye. Önümüzde eğilsin güneş, ay, yıldız. Yükseklerden bakalım, yiyelim, bozalım, güçleşelim. Sen bir yanda ben bir yanda. Keyifli ve sevinçli. Bir şeyler oluyor gibi en aşağıda. Alaşağı mı oluyoruz Yakup? Bu da nesi? Acılanarak çıktığımız tepelerden geliyoruz kurbağalara. Fakat ne olmuş bu kurbağalara Yusuf şey Yakup. Hastalıklılar sanki dediğin gibi. Mor mor renkleri. Seslerini duyalım. Kimsenin göğüs kafesini sıkıştırmayalım. Yanaşmayalım da Yakup. Gidelim! Gece olduğunda ölü baykuşlar tünemeden penceremize karanlık göğe dönelim yüzümüzü. Uzanıp yatağımıza boyayalım günleri renksizliğimizle. Düşlerimizin hastalığına ilaç olur belki de? Yok yok. İyisi mi alacağımız olsun ha? Şimdilik halini hatırını sorayım.

Yakup! Seni çağırıyorum. Yakup! Hadi gidip çay simit yapalım. Şöyle en tavşankanlısından, en susamı bol gevreğinden. Girelim taze simit kuyruğuna. Sen sıranın en sonunda, ben sıranın en başında. Dokunurum sana boşluklardan ve yükseklerden. Görürüm gözlerini. İndirme maskeni. Anlarım güldüğünü ya da anlarsın ağladığımı. İndirmeyeyim maskemi. Olmaz Yakup. Birbirimize lazımız ki Yusuf şey Yakup. Kaç adım var aramızda? Hatırlamıyorum. On, dokuz, sekiz... Geldim. Gittim. Hayır aralandım.

Çayları söyleyelim yeşil masaya değil de kırmızı masaya. Yusuf şey Yakup karışma hatta çaprazıma otur. Dökelim şöyle en hasından limon kolonyası avucumuza. Üç kere olsun. Başında, ortasında, sonunda. Bak Yakup yine duruyoruz aralarda, boşluklarda. Yanıma sokulmadan da alıyorsun kokumu.

Merdivenlerden inelim, güneşin batmasına yakın. Kurbağalara bakmaya doğru giderken mi bulalım yoksa kendimizi? Şu ıslak toprağın üzerindeki kurbağalara Yakup? Hiç ilişmeden etraflarına sallasak ya ellerimizi “hey nasılsınız” diye bağırsak ya. Çok susadım Yakup geri dönelim. Durağa doğru gitmeyelim. Çocuklar çıkıyor okullardan birer, ikişer. Sıkışıp, sıkıştırmayalım. Boğuluyor gibi oluyorum yoksa. Birileri ölüyor odalarda. Birbirimize yaklaştıkça öksürük tutuyor, gıcık yapıyor. Birileri ölüyor evlerde. İyisi mi yine yürüyelim. Önce büfeden su alalım. İçerisi üç kişi olmuş bile. Yusuf şey Yakup içerisi bir olduğunda al suyum. Beklerim dışarıda, mendil hazırlarım o arada.

Eve gidelim Yakup. Yok yok. Ben kendi evime sen kendi evine. İyisi mi her gün görüşmeyelim Yusuf şey Yakup. Giysilerimizi temizler, bileklerimize mendil bağlar yas tutarız. Bu arada bana bir cep aynası yollarsın. Fersiz ve lekeli. Ben karanfiller yolların sana. *Yerçekimli Karanfil'leri*. Ayın yirmi birinde gideriz pek yeşil kurbağalara. Uzaktan selam veririz. Yarın, sonraki gün, diğer günse...

Yakup saat on dokuzu yirmi sekiz geçe gidelim mi şelaleye? Şifalanalım mı akan güldür güldür suyun altında? Markete uğrayalım yolluklarımızı almaya. Elma, armut ve biraz da... İyisi mi Yakup eldivenle seçelim meyvelerimizi. Üç kapı koluna dokundum gelirken. İki kapı koluna da sen dokunmuş olmalısın gelirken. Yusuf şey Yakup sokulma. Ağzımda hiçbir tat kalmıyor sokulunca. Çağırıyorum seni.

İlerliyoruz ağaçların arasında ve takip ediyoruz tanrıçanın ayak izlerini. Duyuyor musun gürleyen şelaleyi? Hissediyor musun tenine değen sıcaklığı? Fakat Yakup biz yaklaştıkça tersine akıyor bu şelale. Ateş basmaya basıyor dört bir yanımı. İyisi mi geri dönelim.

Kuyunun başında soluklanalım biraz. Yok yok. İçine bakmadan, ciğerimi delik deşik etmeden, yanımda durmadan. Hadi liste yapalım Yakup. Her şey iyileştiğinde, yapacağımız beş şey. Beş sen beş ben. Mırın kırın etme. Ben yazayım evimde kendi defterime zift karası dolma kalemimle. Sen de yaz Yusuf şey Yakup kendi evinde kendi defterine kırık beyazdan dolma kalemle.

Bir...

İki...

Üç...

Dört...

Beş: Kurbağalara...

Yakup! Seni çağırıyorum çağrılmamışlığıyla. Üç. Yakuuup! Yazılmış yeni kâğıt parçalarını koy da gel cebine. Temiz kalalım diye yazıldılar ya Yakup. Bu sefer olmamız gereken yerde. Canın sıkkın biliyorum. Benim de sıkkın. Bir müddet böyle Yakup. Kimsenin vebalini alıp, bağışlanmayı dileyemeyiz. Kefareti yoktur bunun. Öpüşebilir miyiz? İstiyoruz da Yusuf şey Yakup öpüşebilir miyiz ki? Ah henüz değil işte. Bir daha duyabilmek için uymamız gerekenleri yapmalıyız çabayla. Yoksa çağırabilir miyim bir daha seni? Yakup! Kaybolalım

zamanda. Ama senli benli. Doyasıya sarılmak için salkım söğüdün altında. Ateşin sarıyor. Gümleğini sürüyorum gözlerime, alıyorum kokunu. Yusuf şey Yakup bak bir ev yapıyorum ondülelerden. Odalardan odaya dolaşıyoruz üç dört adımsız. Sevişiyoruz hayata karşı.

Yakup hiç çağrılmamışlığıyla Yakup. Çağırıyorum seni yanıma. Yakup. İyileştiğinde hayat öpeceğim seni. İpek giysilerimin içinde gülümsüyorum şimdi. Çarşafın arasında kıpırdanıyorum, dolanıyorum bizmiş gibi. Arıyorum arasında varmışsın gibi. Yatacağız kalkacağız, yatacağız kalkacağız. İyileşmiş hayat. İyisi mi o zamana kadar seni öldürmemem ve beni de öldürmemem için orada kal Yakup.

Yakup!

Elif ARSLAN

ÖYKÜNÜN ADI: GERÇEĞİN İZİNDE

İlk bir pazartesi sabahıydı. Ofisindeki çalışma masasına kurulmuş, sabah alışkanlıklarının vazgeçilmezlerinden bir bardak sade kahve eşliğinde e-postalarını okuyordu. Çeşitli medya kuruluşlarından, üye olduğu sitelerden gelen envai çeşit e-postaya göz atarken masasının öbür ucundaki telefonu çaldı. Sekreteri, hatta bekleyen kişinin Avrupa'dan aradığını söyleyip patronundan onay aldıktan sonra telefonu bağladı. Günün erken saatlerinde olunmasına karşın telefondaki kişinin ses tonunun canlılığı, dinleyen kişinin uykusunu açabilirdi. “Merhaba, İsviçre’den arıyorum. Öncelikle bu yoğun temponuzda beni dinlediğiniz için size teşekkür borçluyum. Kendimi kısaca tanıtmama izin verin. Bendeniz Dünya Sağlık ve Yardımlaşma Kuruluşu’nun kurucu üyelerinden ve aynı zamanda bu kuruluşun Türkiye temsilcisi Prof. Dr. Selim Yıldırım. Verdiğim rahatsızlığın sebebine gelecek olursak, sizin haber ajansınızın sıkı takipçisiyim, eski ve saygın bir gazeteci olduğunuzu çok önceden beri biliyorum. Covid-19 ile ilgili kuruluşumuzun yürüttüğü çalışmalar var. Bu çalışmalarımızı medyaya duyurmak ve insanları bilgilendirmek öncelikli hedeflerimiz arasında olduğundan sizi İsviçre’ye sadece seçkin davetlilerimizin geleceği üç günlük bir seminere davet ediyorum.” Uzun davet konuşmasını dinlerken kahvesini çoktan bitirmişti. Bu kuruluşu önceden beri biliyordu fakat kurucu üleriyle tanışma fırsatı bulamamıştı. Seminere gidip Covid-19 hakkında birçok yeni makale dinlemenin ve kurucu üyelerle tanışmanın kendi haber ajansı için iyi bir fırsat olduğunu, diğer yerel haber ajanslarıyla olan rekabeti açısından da bir adım öne geçireceğini düşündü. Daveti kabul ettiğini ve tanışmaktan büyük onur duyacağını söyledikten sonra seminer tarihini ve yerini not edip telefon konuşmasını bitirdi. Sekreterine uçak bileti ve otel rezervasyonu ile ilgili talimat verip yolculuk hazırlıklarına başladı. Seminer gününü sabırsızlıkla bekliyordu.

Herkes, yüzlerindeki maskeden dolayı mimikleri gözükme de telaşlı oldukları her hâllerinden belli bir vaziyette valizlerini çekiştiriyordu. Havaalanında çoğunlukla kulağa Almanca çarpıyordu. Bir parça Almancası olsa da kendisini almaya gelen kişiyle ve seminer boyunca muhatap olacağı insanlarla İngilizce üzerinden iletişim kuracaktı. Uçaktan ineli yarım saat olmuştu. Onu davet eden profesör, kendisini karşılaması için asistanını göndereceğini söylemişti. Nihayet orta yaşlı bir adam onu almaya gelmişti. Kısa bir tanışma faslı sonrası asistan biraz mahcup bir ifadeyle, “Beklettiğim için özür dilerim. Seminer için son hazırlıkları tamamlıyorduk. Ülkenize dönene kadar sizinle ilgilenmekle görevliyim.” Asistanın mahcubiyetini hoş görüp aksanlı fakat akıcı İngilizcesiyle, “Sorun değil genç adam. Ben senin kaprisli hocalarına benzemem. Zamanında ben de aynı yollardan geçtim, seni

anlıyorum. Eski müdürüm Avni Bey bana son anda yığınla iş verirdi fakat kendisinden çok şey öğrendim. Kendi haber ajansımı kurabildiysem onun sayesinde.” Asistan bu samimi üsluplu gazeteciyi şimdiden sevmiştir. Taksiyle otele varduktan sonra asistanla beraber akşam yemeği yerken İsviçre’nin yemek kültürü üzerine koyu bir sohbete dalmışlardı. Asistan; İsviçre peynirlerinden, Cenevre’deki üzüm bağlarından, İsviçre çikolatasının kalitesinden ve dünyada en çok çikolata tüketen ülkenin İsviçre olduğundan bahsetti. Karşısında heyecanla konuşan asistanı dinliyordu, kültürel sohbetleri çok sever, öğrendiği hoşuna giden bilgileri not defterine kaydedirdi. Yemeğin üstüne gelen çikolata fondüyü tadarken asistan gülümseyerek, “Nasıl buldunuz?” dedi. “Dediğiniz kadar varmış, çok lezzetli.” Tatlıdan sonra otelin misafir salonunda sohbetlerine devam ettiler. Asistan, seminer üzerine detaylı bilgiler paylaştı ve seminerin başlıca konularından biri olan “Covid-19 virüsü nasıl oluştu?” başlığı hakkında gazetecinin fikirlerini sordu. Asistanın ses tonu ve yüz ifadesi, az önceki sohbetten farklı olarak ciddileşmişti. Bu değişimi fark eden gazeteci, sebebini Covid-19’un önemli bir konu olmasına yordu ve bu konudaki fikirlerini paylaştı. “Korona virüsün Çin’in Wuhan şehrindeki bir hayvan pazarından geldiği ve yarasayla ilişkili olduğu ihtimaline değiniliyor. Tabi yarınki seminerde bunu daha detaylı öğreneceğimi umuyorum.” Asistan yine aynı ciddi yüz ifadesiyle gazeteciyi süzdü. Hiç hareket etmeden oturuyordu, sanki canı bir şeye sıkılmış gibi omuzlarını düşürmüştü. “Yarın sizi erkenden almaya geleceğim, müsaadenizle.” dedikten sonra gazetecinin elini sıkıp otelden ayrıldı.

Üç günlük seminer sona ermiş, başta Prof. Dr. Selim Bey olmak üzere birçok saygıdeğer insanla tanışmıştı. Haber ajansı için yeni makale başlıkları bulmuş ve yerel medya kuruluşları arasında ilk kez yayınlanacak olmanın avantajına erişmişti. Seminerin sonunda profesör bizzat yanına gelip onu kaldığı otele yakın başka bir otelde düzenlenecek olan akşam yemeği organizasyonuna davet etmişti. Bu gece İsviçre’de son gecesiydi, ertesi gün uçakla Türkiye’ye dönecekti. Profesörün özel ilgisinden, asistanının seminer öncesinde ve seminer süresince kendisine yardımcı olmasından memnun kalmıştı. Akşam yemeğinden önce istirahat etmeye otele gitti. Ellerini başının arkasında birleştirmiş şekilde yatağına uzandı. Gözlerini kapatmış, derin düşüncelere dalmıştı. Kuruluşun Covid-19 hakkında yapacağı bilgilendirme için böylesine büyük bir organizasyon düzenleyip dünyanın dört bir yanından seçkin insanları davet etmelerinin, kuruluşun yaptığı işi ciddiye aldığı ve konunun önemiyetinin bir göstergesi olduğunu fakat bunun internet aracılığıyla da yapılabileceğini üstelik insanları sokağa çıkmama konusunda sıkı sıkı tembihlerken kuruluşun kendi koyduğu kuralları çiğnediğini düşündü. Yattığı yerden doğrulup akşam yemeği için hazırlanmaya başladı.

Takım elbisesini giyip en sevdiği parfümünü sıktıktan sonra yemeğin verileceği otele doğru yürüyüş yaptı. Otele vardığında onu her zamanki gibi profesörün asistanı karşılamıştı. Sosyal mesafe kurallarına uygun olarak düzenlenmiş masadaki yerini alırken bir yandan da göz ucuyla seminerde tanıştığı insanları aradı. Yemeğe başlamadan profesör misafirlerine hoş geldin konuşması yaptı. Misafirlerin çoğunluğu seminerdeki davetliler olsa da yabancı simalar da vardı. Konuşmasını bitirdiğinde küçük bir alkış tufanının ardından garsonlar yemek servisine başladı. Önüne tatlı hardal soslu sebzeli biftek gelmişti, afiyetle yemeye başladı. Yemeğini yerken üzerine bir parça sos döküldü. Lekeyi çıkarmak üzere lavaboya gitti. Peçetesini suyla ıslatıp lekeyi beceriksizce çıkarmaya çalıştı. Gömleğinin lekesiyle uğraşırken birisinin onu izlediğini fark etti. Başını çevirdiğinde asistanın donuk bakışlarıyla karşılaştı, onun tuhaf hâline karşılık gülümseyerek selamladı. Asistan aradan geçen birkaç soğuk saniyenin ardından tüm sükûnetini bozarak aceleyle konuşmaya başladı. “Siz saygın bir gazetecisiniz...Seminerde söylenenler...Sizinle özel ilgilenmeleri...Her şeyin... mantıklı bir açıklaması var.” Sesi titrekti, kesik kesik konuşuyordu. Ona dışarıdan bakan bir insan güçlkle ayakta durduğunu görebilirdi. “Telaşımı mazur görün...Covid-19’la ilgili insanlar çok büyük bir oyunun içindeler.” Kendini toparlamaya gayret ederek sözlerine devam etti. “Covid-19 salgını, kuruluşumuzun düzenlediği kapsamlı bir ilaç pazarlama stratejisiydi. Seminerde bahsedilen Covid-19’un nasıl oluştuğuyla ilgili bilgilerin çoğu doğruyla karışık yalanlardı. Virüsün bir hayvan pazarında kendiliğinden gelişip yayıldığı saçmalığını tüm dünyaya yaydılar. Çok basit ve mantıksız olsa da tüm medya kuruluşları insanları bu sebebin gerçek olduğunu inandırdılar.” Asistanı şaşkınlıkla dinliyordu. Bütün her şey bir ilaç pazarlama stratejisi için miydi? Asistanın açıklamalarını kafasında sorgularken onu dinlemeye devam etti. “Virüs, kuruluşa bağlı çalışan bilim insanlarının laboratuvarlarında, sentetik bir ortamda üretildi. İnsanlar ölüyor ve ben buna daha fazla sessiz kalamayacağım.” Asistan, lavabonun etrafını kolağan edip kendisini kimsenin dinlemediğinden emin oldu, nefes nefese kalmıştı. Kuruluşun gizlenen bilgilerini ifşa etmekle çok büyük bir risk aldığı farkındaydı. Fakat vicdanının sesini daha fazla bastıramamıştı. Gazetecinin kendisine inanmadığını düşündü. Gazeteci, “Diyelim ki iddialarınız doğru, bu durumda virüsün oluşturulmasının ana sebebinin para olduğunu söyleyebiliriz. Peki siz bu iddialarınızı kanıtlayabilir misiniz?”. Asistan, “Elbette. Yarın sabah ofisimde buluşalım, virüsle ilgili tüm gizlenen gerçekleri belgeleriyle size sunacağım.”. “Pekâlâ Asistan Bey, söyledikleriniz benim açımdan çılgın bir teoriden ibaret ta ki iddianızı kanıtlayana kadar. Şimdilik hoşça kalın.” Gazetecinin kafasında bir soru daha kalmıştı, yarını beklemek istemedi. “Merak ettiğim bir husus var. Benimle özel

ilgilenmelerinin sebebi nedir?” Asistan hiç beklemeden cevapladı. “Çünkü sizin gibi insanları kullanarak yalanlarını tüm dünyaya yaymak istiyorlar!”.

Uçağının kalkmasına saatler kalmıştı. Asistanın iddiaları kafasını karıştırmıştı. Eğer dedikleri doğruysa, insanları kendi elleriyle öldüren bu kuruluşu ifşalamak için elinden geleni yapacaktı. Ancak bunun düşük bir ihtimal olduğunu düşündü. Kararsız ve kaygılı bir ruh hâliyle asistanın verdiği adrese gitti. Kuruluşla herhangi bir bağı olmayan bir iş merkezine gelmişti. Döner kapıdan geçip asistanın dairesini buldu. Zili çalıp beklemeye koyuldu. Kapıyı açan olmayınca tekrar zile bastı fakat kapının hafif aralık olduğunu fark edip içeri girdi. Karşısına çıkan koridorda iki oda vardı. İlk önce kendisine yakın olan odaya baktı, kimseler yoktu. Ardından diğer odaya doğru ilerleyip kapıyı açtı. Gördüğü manzara karşısında donup kalmıştı. Yerde asistanın cansız bedeni uzanıyordu. Tüm oda yerle bir edilmişti. Parçalanmış dosyalar, yırtılmış kâğıtlar her yeri kaplamıştı, yerde kan damlaları vardı, dehşet içerisindeydi. Demek ki asistanın tüm iddiaları doğrudu. O gece lavaboda onları dinleyen birisi asistanı ele vermiş olmalıydı. Paniğe kapılmıştı, son bir ümitle asistanın nabzını yokladı, artık çok geçti. Başını ellerinin arasına aldı, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Polise haber verse bile bu kadar büyük bir kuruluşla baş edilemeyeceğini düşündü. Koridordan bir tıkırtı işitti, yalnız değildi! Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu, metanetini korumaya çalıştı. Başını odanın kapısına doğru çevirip olduğu yere çakılı kaldı. Odaya doğru yaklaşan her kimse ağır adımlarla yürüyordu. Midesi bulanmaya, başı dönmeye başlamıştı. Adım sesleri kesildi, kapının eşliğinde Prof. Dr. Selim Bey belirdi. Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle gazeteciyi süzüyordu. “Selim Bey! Siz...Siz bir katilsiniz! Sadece asistanımızın değil, Covid-19’dan ölen tüm masum insanların katili!” Sesi titremiş, gözleri dolmuştu. Baştan aşağı titriyordu, öfke doluydu. Profesör, “Kuruluşumuzun çıkarlarının korunması yolunda her yol mübahtır. Size gelecek olursak, çok kıymet verdiğim bir gazeteciydiniz. Asistanımın hatalı hamlesi hem kendi canına mal oldu hem de sizin canınıza mal olacak. Seminer için geldiğiniz İsviçre’de kalp krizinden dolayı ölecek olmanız ne kadar üzücü. Yarın tüm manşetler bunu haykıracak!” Sözlerini tamamlayan profesör elindeki tabancayı gazetecinin şakağına doğrultarak, konuşmasına bile fırsat vermeden ateş etti. Zavallı gazeteci yere yığılmıştı. Ertesi gün tüm gazetelerde, haber kanallarında, sosyal medyada “Türk bir gazetecinin kalp krizi geçirerek vefat ettiği ve oteldeki odasında ölü bulunduğu” yalanı dönüyordu. Medya onların elindeydi ve çıkarları doğrultusunda kullanıyorlardı. Haberi okuyan insanlar her zamanki gibi yine medyanın yalanlarına sorgusuz sualsiz inanmış ve bu ölümün aslında korkunç bir cinayet olduğu gerçeği bir sır olarak kalmıştı.

Gülen GÜL

Öykünün İsmi: Sonsuz Normal

Yağmurdan ıslanmış kaldırımında ürkek adımlarla yürürken, etrafımda işine yetişmeye çalışan insanlar koşuşturuyordu. Çevreden gelen sesler kulaklarıma sadece uğultu gibi yansıyor. Sadece adım attığım taşları görebiliyor bir adım ötesi bulanık bir suydum sanki. Dünyadan habersiz ben ve sıradan bir günü yaşayan dünya. Sesler ve görüntüler yavaş yavaş netleşirken, gürültülü bir şekilde akşam haberlerinden bahsederek ilerleyen bir grup takım elbiseli adamın karşıya geçtiği dikkatimi çekti, sonra yirmili yaşlarında iki kadın, birinin elindeki telefonda bir şeye bakıp gülüşüyorlardı, başka bir kadın da topuklu ayakkabıları ile sokağı inleterek ilerliyordu. Kolundaki çantaya, omuzlarına attığı bembeyaz cekete ve büyük güneş gözlüklerine bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Kendi üstüme eğilip baktım, üstüm başım çamura bulanmıştı. Kardeşimin, üzerinde futbolcu çıkartmaları olan, ilkokul çantası tek omzumda asılıydı. Artık her şey daha netti, başımın dönmesi de azalmıştı. Kontrolsüz hayatıma doğduğumu anladığım andaydım.

Yol kenarında maske takmadığı için insanları uyarıcı polisleri fark ettiğim anda olduğum yerde kalakaldım. Kurumuş, çamurdan gerilmiş ellerimi rüzgarlığın kollarını çekiştirerek kapatmaya çalıştım, abimin kapüşonlu hırkasının başlığını ağzıma doğru çekiştirdim, ama ya üzerim, dikkatlerini çekeceğim belliydi! Şimdiden iki polisten birinin göz ucuyla bana baktığını görebiliyordum. Karşı kaldırımında iki dükkan arasındaki dar yol dikkatimi çekti birden. Hızla karşıya geçip aralığa girdim, dar yolda çöplerin, kötü kokuların arasından istasyonun az ilerisinde bir sokaktan çıktım. Daha önce hiç tek başına çarşıya bile çıkmamış biri olarak birden kendimle gurur duydum ve başaracağım dedim içimden. Gişeye yaklaştım ve “ilk tren nereye?” diye sordum.

Gişedeki bakımlı ama hafif burnu kızarmış, çatallaşmış bir sesle konuşan memur kadın beni süzerek; “Ankara, yarım saat sonra” dedi. Hasta olabileceğini düşünerek bir adım geriye attım ve “Ankara çok yakın, olmaz!” diye tepki verdim. Kadın şüphelenmiş gözlerle bir bana bir de kapıdaki güvenliğe bakıyordu. “İzmir’e de var ama rötar yaptı, en az 2 saate gelir” dedi. Arkamı dönüp istasyonun camlarından dışarıyı inceledim ve ağaç dalları ile örtülmüş köşedeki bankı gördüm, hemen kadına dönerek; “tamam, önemli değil, beklerim. Ne kadar?” diye sordum. “Yataklı, tek kişi, çift kişi, koltuk...” seçenekleri dinlemenin boşa olduğunu düşünüp en ucuzu lütfen deyip, babamın dolabından gizlice aldığım küçük cüzdanı çıkardım. İçinde birkaç tane altın, bir miktar yabancı para ve birazda Türk parası vardı. Memura göstermemeye çalışarak parayı çıkardım, ne kadar vermem gerektiğini bilemeyerek türk

paralarını uzattım, kadın içinden ayırarak yeteri kadarını aldı, biletimi alıp hedefime doğru kesin adımlarla ilerledim. Bankta oturan biri vardı, bunun olabileceğini düşünememiştim. Karşılıklı bakışıyorduk, bankta oturan adamla. Uzun toprak rengi bir pardösüsü, boynuna attığı kareli kaşe atkısı, gri saçları ve bembeyaz bir yüzü vardı. Kemik gözlüklerini burnunun üzerinden alınaya doğru işaret parmağı ile kaydırdı ve bana doğru gülümseyerek baktı. “Oturmak ister misin?” diye sorduğunda bir süre daha bakıp sonra toparlandım ve bankın ucuna üzerine düşen dalları kenara doğru omzumla ittirerek oturdum. “Mesafeli oturmak en doğrusu, haklısın, kimse hasta olmak istemez” dedi. Cebinden tekli paketlenmiş maskeler çıkardı ve “birini al, lütfen” diyerek bana doğru uzattı.

Okul çağına geldiğimde abim gibi bende okula gideceğimi düşünerek tüm yazımı bu heyecanla geçirdim, evin içinde abim yokken okul çantasını takıp dolaşıyordum, kalem kağıt alıp karalıyor, annem iş yapmak için çağırdığında ödevim var gelemem deyip her seferinde iyi bir tokat ya da terlik ile kendime geliyor işin başına geçiyordum. Kapı komşularımız o zamanlar yetmiş yaşlarında kendi halinde bir çiftti, annem zaman zaman onların yanına gitmeme izin veriyordu. Eski eşyalar, koca bir kitaplık, parlak bir gramofon, büyük bir televizyon ve daha kurcalanacak bir dünya eşya vardı. Benim için uzak ülkelere, bilmediğim diyarlara seyahat etmek gibiydi yan kapıdan geçmek. Kadriye teyze de Orhan amca da bana anılarını sihirli hikayeler tadında anlatırlardı. Zaman zaman bana kitaplar okurlardı, güzel müzikler açarlardı. Hayatımın en güzel zamanları onların yanına gittiğim anlardan ibaretti. Yaz sonunda bir akşam yine oradan çıkarken babam kulağımdan yakaladı ve kafama vurarak eve sürükledi. “Okul falan yok sana, ev ev sürtmeyi çok seviyorsun madem, istediğin olsun!” diye bağırdı ve okul heyecanım bu şekilde kursağımda kaldı. Çok sonra bunun sadece bir bahane olduğunu beni zaten okutmayı hiç düşünmediğini gelen misafirlere böbürlenerek anlatırken duyunca öğrendim. O günden sonra annem ile babamın tanıdığı birkaç eve temizliğe yardıma gitmeye başladım. Bir de Kadriye teyzelere gidiyordum yine her fırsatta. Hayatım başka hayatları izlemek ve o hayatları doyusuya yaşayanların gereksiz buldukları işlerini yapmak olarak tanımlanmış oldu. Oradan çıkınca bir parka gidip oturacağımı bilsem zevkle yapacağım iş çıkınca abimin kapıda bizi beklediğini düşündükçe iyice zorlaşıyordu. Kadriye teyzeler de yaşlandıkça ara sıra yemeklerini yapıyor, ufak tefek işlerini gitmişken severek hallediyordum. Çevremde olmaları bile bana huzur veriyordu. Onlarda bana okuma yazma öğretiler, bilmediğim o koca yabancı dünyayı bana fotoğraflardan, televizyonda birlikte izlediğimiz belgesellerden, birlikte okuduğumuz kitaplardan gösterdiler. Defalarca Orhan amca babam ile beni okula göndermesi, en azından dışarıdan sınav ile bitirmem için

görüştü ancak faydası olmadı. Hesap yapmayı hiç bilmediğimden birkaç kez kapının önüne gelen arabalı sebzeçiden kandırılmam sonucunda Orhan amcadan öğretilmesini istedim ve ne kadar para verdiğimde ne kadar para üstü almam gerektiği bir çırpıda anladım. “Bu kız okusaydı, hepimizi cebinden çıkarırdı” derdi hep rahmetli. Birkaç ay önce vefat etti, meğer beni en çok koruyan kollayan oymuş, eksikliğini çok hissettim.

Çalıştığımız evlerden biri de Ferhat ağabeyinkiydi. Geçen ay eşini kanserden kaybetti. Kadıncık yıllarca direndi, en sonunda yenildi. Bizi biraz zorluyordu, hastalığından dolayı bağışıklığı çok düşüktü ve normalde korunduğumuzun onlarca katı titizleniyordu. Evleri hastane gibi kokuyordu hep, dezenfektanlar, kolonyalar, temizlik için envai çeşit kimyasallar vardı. Ondan sonrada aynı düzeni devam ettirdik. Bir akşam işimizi bitirdik, beş yaşında bir kız ve ondan üç yaş büyük bir oğlu vardı. Onlar da akşama kadar yeterince yorulmuyormuşuz gibi her seferinde burnumuzdan getirirlerdi. O gün, anneleri vefat ettiğinden beri çocuklarla ilgilenmeye gelen teyzeleri gelmemişti, sabahtan telefon çocuklarla bizim ilgilenmemizi istedi. Ferhat ağabey geldiğinde, mutfakta onlara yemek hazırlıyordum. Uzun uzun mutfak kapısından bize baktı, ses çıkarmadan “sen geldiysen ben gideyim, abim bekliyordu, kızmasın” dedim. “Artık bir şey diyemesinler sana ister misin?” diye sordu. Benden en az 20 yaş büyük adamın gözlerine boş boş baktıktan sonra çantamı alıp evden hızla çıktım. Korktuğum şey bir hafta geçmeden oldu ve babam Ferhat ile evlendireceğim seni dedi. Başka evlere gidiyoruz, hastalık bulaştırmayalım onlara diye annemle mutfakta yemek yiyorduk son birkaç aydır. Mutfağın kapısına yaslanmış bunu sırtarak söylerken, annem her zamanki gibi başını öne eğmiş, orada yok gibi davranıyordu. Kardeşim etrafta hoplaya zıplaya ablam evleniyor diye bir şarkı tutturdu. Kimsenin fikrimi dinlemediği bir gün daha, benim hakkımda karar verilmişti. Tüm cesaretimi toplayıp ayağa ve itiraz ettim. İçimde ne varsa döktüm. Okutmadıklarını, çarşının yolunu bile öğretmediklerini, erkek kardeşlerimden beni ayırdıklarını, onlarında işe, okula gidip geldiği halde bizi hastaymışız gibi evin içinde ayırdıklarını, hep onlara hizmet ettiğimi yine de yaranamadığımı, şimdi benden kaç yaş büyük bir adama ve çocuklarına bakıcılık yapmayacağımı gözümden yaşlar boşanarak haykırdım. İyice dibine girip kolundan tuttum, bundan sonra benim de fikrimi dinleyeceksin demekti niyetim ama o ana kadar sırtarak bakan adam, dokunmamla büyük bir paniğe kapıldı ve beni geriye doğru ittirdi. Sırt üstü yere düştüğümde, tepemde sinirden tükürükler saçarak bağırdığını görüyordum sadece. Ona nasıl dokunmuşum, konu komşudan, pisliklerini topladığım evlerden aldığım tüm mikrobu ona bulaştırmışım, zaten kalbi rahatsızmış, bilmiyor muymuşum? Risk nedir biliyor muymuşum? Bilemem tabi, sanki bana bir tek

kelime öğretmiş gibi soruyordu bir de! Evlenmeyip, kötü yola düşmek istediğimi, niyetimin okula gidip de sağda solda sürtmek olduğunu ve bir dünya saçmalığı dinledim. Yavaşça doğruldum, gözyaşlarımı sildim, başı önünde anneme baktım, küçük kardeşim ve annemle paylaştığım odaya çekildim. İçeride hiç bir şey yokmuş gibi televizyon açıp yorumlar yaparak izlemeye başladılar. On yedi yaşında, o küçük odada, sevgili Kadriye teyzemin dediği gibi; ömrümün baharında, sonunda kontrolden çıkmam gerektiğine karar verdim. Herkes salondayken annem odaya gelmişti. Odadan çıkıp yavaşça odanın kapısını kilitledim. Mutfağa geçtim, ocağın tüm düğmelerini çevirdim ve balkona çıkıp kapıyı kapattım. Bir süre sonra balkonun demirinden sarkarak salonun camına doğru kafamı uzattım. Küçüğüm yerde oynarken orada serilip kalmıştı, abim ve babam ise koltuklarda masumca uyuyorlardı. Onca yıl bana fiziksel acı çektiren, haksız yere hakaretleri ile yerden yere vuran onlar değilermiş gibi içim acıdı. Acele ile içeri girdim. Hazırladığım çantayı aldım. Abimin hırkasını giydim, babamın küçük para cüzdanını ve gözü gibi sakladığı, bize yasakladığı şeytan icadı telefonunu aldım. Ambulansı aradıktan sonra, kilitli kapıları açıp, dış kapıyı aralık bırakıp çıktım. Komşular görmesin diye arka bahçeye yöneldim. Binanın duvarını atlayınca diğer taraftaki çamurun içine düştüm. İçimden bağırarak ağlamak, düştüğüm çamurun içinde çuval gibi yığılıp kalmak istiyordum ama bir güçle kalktım. Kadriye teyzemin evinin açık camından güzel bir müzik sesi geliyordu...

Bankta yanı başımda oturan adam maskeleri uzatmış öyle bakıyordu, hiç düşünmeden birini aldım, daha fazla dikkat çekmek istemiyordum. Kimse çıktığım bu yoldan beni çevirmemeliydi. İyilik yapıp beni evime geri göndermek isteyenlerin aksine, kendim için iyi olanı en iyi ben biliyorum diye kendimi ikna ettim. Teşekkür ederek arkama yaslandım. Hafif bir rüzgar yüzümü okşadı, şefkatle saçlarımı geriye doğru ittirdi, derin bir nefes aldım ve maskeyi çenemden yüzüme doğru çektim. “Kontrollü sosyal hayat! Ne kadar zorlaştı değil mi her an” diyerek sohbet etmeye çalışan o nazik adama bakarak belli belirsiz bir sesle “benim hayatım hep kontrollüydü, sosyal olanı ise hiç tatmadım” dedim. İkimizde bakışlarımızı uzayıp giden tren yoluna doğru çevirdik. Evden ayrılırken camdan gelen şarkının sözlerini mırıldanırken, cebimden çıkan ıslak mendili kullanarak, yavaş hareketlerle, üzerimdeki çamurları temizlemeye başladım.

“Bir yol var mı / Ölümünden kaçabildiğin / Sonsuz mutlu ovalara geldiğin...”

Güneş AKBAŞ